

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Arpocræ Sophistæ. 345.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ δι' ὧν ἡκᾶν οἴονται, Ἄφ. τῶν
λαμπρῶν ἠπώμενοι. εἰ γὰρ κτίσμα
ἔστιν ὁ υἱὸς, ἔδει τὸ μείζον κατ' αὐ-
τὸς ἴσασται. τὸ γὰρ μείζον λέγεται
ὅτι συγκρίσας, καὶ οὐκ ὅτι τῆς ἀ-
συγκρίτης ὑπεροχῆς. ποῖον οὐ συγκρί-
σιν ἔχει τὸ κτίσμα πρὸς τὸν κτίστην
λεγιώσαι οἱ σοφοί.

Πέτρο. τμγ.

Petro. 343.

Οὐ μικρὸν σιωπετὸς ἀκροατῆς, ὁ μὴ
μόνον θαύμασι ἀσκόπων τῶ λόγου
τὴν δρόμον, ἀλλὰ καὶ ὅπου τὰ δυσ-
θεώρητα, καὶ πῶς αὐτῶν εἰσφέρειν
διωάμενος. ὅτι δὲ ἔμικρὸν μετὰ τῶν
ἄλλων τῶν μεγάλων καὶ ἐξαίρετων ὧν
ἠπέλησεν ὁ θεὸς διπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ
παρουσίᾳ, καὶ τὸν σιωπετὸν ἀκροα-
τὴν εἰπέσει, οὐκ ἂν τῶ φήσας,
εἰ μὴδὲν μετὰ σιωπέσει. διὸ καὶ ὁ πα-
ροιμαγῆς ἔφη, ἔς ἀκροατῶν, ἔπιθυ-
μία σοφοῦ. ἔ γὰρ πολλοὺς πόδας, ἔθ'
ἰδρωτᾶς αὐτῶ παρέχει, ἀλλ' ἀφορ-
μαὶς μόνον καὶ ἀπέρματα ἀποιεῖ. πρὸς
γὰρ τὴν γεωργίαν, ἢ σιωπῆσι ἀρκεῖ.

Ἱερακι λαμπροτάτω. τμδ.

Hieraci clarissimo. 344.

Ἰοῦτι, ὃ καθαρότητος πείδρος, ὡς
ἔδει καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν. παρεδό-
ξοτερον αὐτὸ πεποιήκας τῶ τάχει. ἰὼ
μὲν γὰρ καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μέγα,
τὸ δὲ πάρος μείζον, μᾶλλον δὲ μέγα-
σον αὐτὸ εἰδείξει, κοσμησάτω τὴν χάριν
καὶ χριεστέραν πεποιήκας. Ἄφ. λαμ-
πε πῆμα ἐν τοῖς τοῖς τοῖς κατὰ δάμα-
σι. ἀρετῆ γὰρ σοί.

Ἀποκρίσσοφιστῆ. τμε.

Arpocræ Sophistæ. 345.

Εἰ ἀγχοῖα ἀνθρώπου ἔστιν ἡ γὰρ ἡμ-
μάτων εἰδησιῶς ἀρεκρίνεται, πῶ θαυ-
μασθὲν εἰ οἱ διπλοῖοι ἰδῶται ὄντες καὶ
ἀρεκρίματα. ἔ θείας ἐμπειρομένης

perspicue vinci, per quæ se vincere arbitra-
tur. Nam si creatum quiddam est Filius,
ne maius quidem de eorum sententia stat.
Maius enim ex comparatione dicitur, non
autem ex incomparabili præcellentia. Quam-
nam igitur id quod creatum est, cum crea-
tore comparationem habeat? sapientes &
eruditi homines velim exponant.

Non parui momenti res est acutus & sa-
gax auditor, qui non tantum ob admira-
tionem orationis cursum interrumpit, ve-
rum etiam ea, quæ arduæ contemplatio-
nis sunt, excogitat, atque à seipso aliquid
erogare potest. Quodque non parui mo-
menti fit, hinc cõtat, quod Deus vnà cum
magnis aliis & eximiis rebus, quæ se Hie-
rosolymitanæ vrbi detractaturum mina-
batur, prudentem quoque ac sagacẽ audi-
torẽ adiunxit. Quod profectò nõ dixisset,
si nihil magni ipse cõferret. Eaque de cau-
sa Paræmiastes his verbis vsus est, Auris
auditoris, desiderium est sapientis. Neque
enim multos labores ac sudores ipsi exhi-
bet, verum argumenta cõtinxat ac semina
requirit. Siquidem ad cultum ac sege-
tem, ingenij sagacitas sufficit.

Hoc scias velim, puritatis delubrum,
te tota vrbe celebrari. Nam cum admira-
bile opus confeceris, admirabilius illud
per celeritatem effecisti. Erat enim id quid-
dem per se quoque magnum: at claritas
maius ipsum, imò maximum reddidit, qua
beneficium ornatum est, gratiusque ac iu-
cundius effectum. Quamobrem in huius-
modi virtutibus fac cluceas. Id enim te di-
gnum est.

Si humani ingenij acrimonia literarum
scientiæ antefertur, quid mirum si Aposto-
li, qui indocti atque illiterati erant, diuina
sapientia impleti, Dialecticos etiã & Ora-

Zz

rores superarunt? Non enim quidem, qui legit, interpretationem ignorare verisimile non est, eum quidem qui literarum notas ignorat, eorum, quæ scripta sunt mentem tenere impossibile est. Verum persæpe vsu venit ut qui legit, sensum nesciat, qui autem audit, si modò maiori acumine sit, & ingenij acrimonia præstet, cum intelligat, etiamsi alioqui literarum notas minime cognitas habeat. Nam qui ob elementorum ignoracionem ea, quæ literis confignata sunt, percipere nequit, huius sapienterò, dum alij legunt ingenium viget. Quocirca cum mentis acumen scientiam superet, quid afferri potest, quin diuina sapientia sermonum artificium vincat?

Lampertio Episcopo. 346.

Quandoquidem inexpugnabilis atque omni contradictione maior, ea oratoris est, cui aduersarij assentiuntur, idcirco ad quaque nationem ex iis, quæ apud eam moribus recepta sunt, disserendum est. Quod etiam ille defensorum Christi dispensator Paulus faciebat, apud Iudæos quidem de Scripturis disputans, apud Athenienses autem ab ara. Proinde enim ac si de lege nihil audisset, ab ara mouendi materiam arripiebat, non quod aram plus autoritatis, quam Scripturas, habere iudicaret, sed ut eos, qui nullam ipsis fidem arrogabant, ab ipsorummet dogmatibus subigeret.

Paulo Tribuno. 347.

Vetus sermo, ac lex omnium hominum iudicio recta & laudanda, hoc præscribit, ut ne quis in lapsis insultet, nec iacentes trucidet, verum tanquam supplices miseretur, captisque manum porrigat. Audio autè feras etiam, quibus plus animi inest, id quidem, quod oblectatur, vlcisci: quod autem fractum & debilitatum est, misericordia prosequi solere. Cum igitur, & apud homines, & apud feras inimicitia ac belli

σοφίας, καὶ τῆς ἀγαλεκτηκῶν καὶ ῥητόρων ἐκείνηται. εἰ γὰρ τοῦ μὲν ἀναγνώσκοντα μὴ εἰδέναι πῶς ἐρμηνείαν εἰκός, τὸν δ' ἀγνοοῦντα τῶν γραμμάτων τὸς χαρακτῆρας τὸν νοῦν ἠπίσταται τῆς γεγραμμένων ἀδύνατον. ἀλλ' ἐστὶ πολλάκις τὸν μὲν ἀναγνώσκοντα μὴ εἰδέναι τὸν νοῦν, τὸν δ' ἀκούοντα ὀξύτερον ὄντα καὶ σωεστὴ ἀγαφῶντα εἰδέναι, καὶ τοῦ τῆς γραμμάτων μὴ ἠπίστατον τὸς χαρακτῆρας. ὁ γὰρ ἀδύνατος ἢ καταλήξει τῆς ἐγκειμένων ἀφ' οὗ ἀγνοίας τῆς φιλίας, τῶν ἢ σωεστὸν ἀμάρτυρα πολλάκις, ἀλλὰ ἀναγνώσκοντων. εἰ τοίνυν ἀγνοία τῆς ἐπιτήμης κρατεῖ, πῶς εἴθε ἡ σοφία, λόγον τέχνης περιέσται.

Λαμπέρτιω Ἐπισκόπῳ. τμζ.

Ἐπειδὴ ἀμαρτίας καὶ ἀνατήρητος πᾶς λόγος ὡς τῆς ἐπιτήμης σωμομολογούμενος, ἐκείνη ἐθεὶ σπὸ τῶν αὐτοῖς νενομομένων ἀγαλεκτηκῶν, ὃ καὶ τῆς τῆς Χειρῶν νομμάτων ταμίως ἐποίησεν Πάυλος, Ἰουδαίοις μὲν σπὸ τῆς γραφῶν ἀγαλεκτηκῶν, ἀθληταῖσι δὲ σπὸ τῆς βωμῶν. διὸ καὶ ἐφη, Ἐγενόμην τοῖς ἀνόμοις ὡς ἀνομος. ὡς γὰρ ἀνόμος ὢν τῶ νόμου σπὸ τῆς βωμῶν πῶς παρῶν ἐποιεῖτο, εἰ τῶ βωμῶν ἀξιόπιστότερον τῆς γραφῶν ἠγούμενος, ἀλλὰ τὸς ἀπιστοῦντας αὐτοῖς, σπὸ τῆς οἰκείων χειρῶν δόγματων.

Παύλῳ τριβῶνῳ. τμζ.

Παλαιὸς λόγος ἀγαρορεῖ, καὶ θεοσιὸς εὐ ἔχειν ἅπανι ἀθροῖσι δόξαι, μὴ ἐπεμβαίνειν τοῖς πεπληκόσι, μηδὲ κατασφάπην τὸς κειμένους, ἀλλ' αἰδέσθαι ὡς ἰκέτας, καὶ χεῖρα ὀρέγειν τοῖς ἐαλωκόσι. ἀκούω δὲ ὅτι τὰ θηρία, ὡς μέγα φρονήματος, τὸ μὲν ἀβελήτως ἀμύεται, τὸ δὲ ἀπειρηκὸς αἰδέται. εἰ τοίνυν καὶ ὡς ἀθροῖσι τοῖς, καὶ ὡς ἄνθρωπον εἶναι ἐχθρῶν καὶ πολέμου